

V daném případě je mimo spor, že Julius Vincenc N. měl před rozdělením obce a před vystěhováním se z ní poslední bydliště v Č. jako čeledín. Okolnost, že byl tehdy nezletilý, jest bez právního významu. I nezletilý mohl se samostatně na určitém místě usaditi, t. j. míti samostatně své řádné bydliště po rozumu domov. zákona. Tento zákon pojem bydliště arci nevymezuje a sluší proto chápati pojem ten tak, jaký význam slovo to v obyčejné mluvě má, t. j. že bydlištěm osoby je místo, na němž se usadila s prokazatelným nebo z okolností najevo jdoucím úmyslem, aby se tam trvale zdržovala. Z toho, že v § 66 jur. normy je pojem pobytu právě v tomto smyslu definován, neplyne, že při výkladu pojmu toho pro obor domov. zákona dlužno pozírat k předpisům jurisdikční normy. Opačný názor stížnosti jest zřejmě nesprávný.

Tím padají veškeré vývody stížnosti, založené na ustanovení § 71 jur. normy. V prvním odst. § 4 dom. zák. mluví se o oprávněných domovským právem v obci a těch, kdo je v domovském právu sledují, avšak ve 2. odst. § 4 dom. zák., jehož aplikace nastupuje tehdy, když ustanovení 1. odst. nelze užiti, již nerozlišuje se mezi osobami zletilými a nezletilými, nýbrž klade se důraz na řádné bydliště v obci před rozloučením jejím. V důsledku toho tvoří i bydliště nezletilé osoby podklad pro její příkázání, jsou-li u ní dány pojmové znaky řádného bydlení v obci před jejím rozloučením. Že by tyto pojmové znaky v daném případě splněny nebyly, stížnost netvrdí.

#### Č. 12.217.

**L é k á r n y:** V řízení o zřízení nové lékárny nejsou majitelé sousedních lékáren oprávněni namítati, že vdova po lékárníkovi, jemuž nová lékárna byla udělena, není oprávněna lékárnou provozovati právem vdovským.

(Nález ze dne 17. prosince 1935 č. 19.243/35.)

**V ě c:** Ph. Mg. Kar. Č. a spol. v Praze proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy (za zúč. Ludmilu N. provd. T. adv. Dr. Adolf Kocna z Prahy) o koncesi lékárenskou.

**V ý r o k:** S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

**D ů v o d y:** Výměrem zem. úřadu v Praze z 9. června 1932 byla Ph. Mg. Vítězslavu N. udělena koncese ke zřízení a samostatnému provozování nové veřejné lékárny v Praze XII. Aby nebyla ohrožena existenční schopnost sousedních veřejných lékáren a aby byly lékárny účelně rozloženy a co nejlépe vyhovovaly potřebám obyvatelstva, bylo navržené stanoviště nové lékárny obmezeno na ulici R., a to domy čp. . . . po jedné straně a domy čp. . . . po druhé straně, dále na ulici B., a to dům čp. . . . po jedné straně a dům čp. . . . po druhé straně a konečně na rohové domy čp. . . . na M. náměstí. Námitky, které podali st-lé jako majitelé sousedních lékáren proti povolení nové lékárny, zamítl zem. úřad s odůvodněním, že podle výsledků provedeného šetření nebude provozováním udělené koncese ohrožena existenční schopnost jejich lékáren.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lů jako bezdůvodná a poznamenal, že vydává meritorní rozhodnutí přes to, že žadatel zemřel,

ježto využití oprávnění k provozování lékárny, jehož nabyt rozhodnutím první stolice, přechází na vdovu, event. potomky.

O stížnosti uvážil nss: — — —

Právní zástupce zúčastněné strany, vdovy po lékárníku V. N., namítal při veř. ústním líčení, že st-lé nejsou oprávněni namítati s hlediska ustanovení 2. odst. § 15 zák. č. 5/1907 ř. z., že tu nebyly předpoklady pro provozování lékárny právem vdovským, když uchazeč o koncesi zemřel dříve než nabyt moci práva výměr zem. úřadu, kterým byla jemu udělena lékárenská koncese.

Po této stránce jest právnímu zástupci zúčastněné strany dáti za pravdu. Nss konstantně judikuje, že v řízení o udělení koncese ke zřízení nové lékárny jsou majitelé veřejných lékáren legitimováni uplatňovati toliko takové námitky, jimiž se brání proti ohrožení existenční schopnosti svých vlastních lékáren (srov. Boh. A 1867/23, 2261/23, 2318/23, 3061/24, 7151/27). Důsledkem toho nemohou v řízení o udělení koncese uplatňovati námitky proti osobní způsobilosti uchazeče, resp. proti oprávnění vdovy jeho provozovati na základě 2. odst. § 15 cit. zák. dále lékárně zemřelého manžela. Nejsou proto ani legitimováni činiti ve stížnosti námitky proti tomu, že žal. úřad potvrdil výměr zem. úřadu o udělení koncese Ph. Mg. Vítězslavu N. přes to, že tento zemřel dříve než výměr I. stolice nabyt právní moci. Následkem toho nemá nss možnosti přezkoumati zákonitost nař. rozhodnutí s hlediska uvedené námitky. — — —

St-lé poukazují k tomu, že během řízení o žádosti Ph. Mg. N. se všeobecně zhoršily poměry i u lékárníků v důsledku hospodářské krise a že žal. úřad měl na tuto okolnost z povinnosti úřední vzíti zřetel. K námitce této byli by st-lé legitimováni s hlediska tvrzeného ohrožení existenční schopnosti svých lékáren. I když se připustí, že st-lé tuto námitku s tohoto hlediska uplatňují, nelze dáti stížnosti za pravdu.

V 1. odst. § 49 lék. zák. je uloženo politickému úřadu první stolice, aby vyšetřil z povinnosti úřední veškeré poměry, které jsou směrodatné pro rozhodnutí o žádosti za udělení koncese. Je nepochybné, že rozhodující úřad je povinen k těmto poměrům přihlížeti z povinnosti úřední. Žal. úřad rozhodoval však ve sporu stran jako instance odvolací. Pak bylo jeho povinností omeziti se na přezkoumání napadnutého rozhodnutí na základě oněch námitek, jež byly uplatněny v odvolání, a nemohl se dotknouti práv odvolatelů tím, že nepřihlížel z moci úřední ke skutečnostem, které nebyly v odvolání uplatněny.

### Č. 12.218.

**Školství. — Církevní věci (Slovensko):** I když náklad na udržování církevní školy nese fakticky na základě zvláštních poměrů činitel třetí (obec), má vůči státní školské správě zodpovědnost za řádný stav školy toliko církev, jako udržovatel školy ve smyslu zákona.

(Nález ze dne 18. prosince 1935 č. 20.282/35.)

Prejudikatura: Boh. A 9614/32, 10.560/33.

Věc: Řím.-kat. církevní obec v P. proti referátu ministerstva školství a nár. osvěty v Bratislavě o zdefinitivnění zatímní pobočky při církevní škole.